

която автора ѝ разправя пжтешествие изъ непознати земи, вие не пжтувате ли заедно съ него! Не виждате ли изгрѣва на слънцето, върховетъ на планинитъ, не чувате ли шепота на палмитъ, не се ли носите, заедно съ пжтешественика по водитъ на Гангъ, не живѣте ли между различнитъ племена, не страдате ли, когато пжтешественика страда и не се ли радвате, когато той се радва? Оплаквате се, че нѣмате вѣренъ другарь, но забравяте най-добрия си другарь — книгата; вмѣсто да търсите нея, вие отивате по цѣли дни да ритате топка и често нѣкои отъ васъ се връщатъ дома на единъ кракъ.

Пестете, деца, времето си! Използвайте го най-разумно. И да не би, когато дойдете на моята въздрасъ, да съжالياвате! Не се връщатъ годинитъ! Нѣкога, кога порастнете, ще минете край това училище, ще надникнете въ двора, ще ви се поиска да погледнете въ всѣка стая, дето е скрито] нѣщо отъ вашето минало, ще си спомните за сегашнитъ години, за другаритъ си, нѣкои отъ които ще бждатъ вече умрѣли. И знаете ли, колко е мжчително въ такъвъ моментъ да почувствувате, че на младини, като ученици въ това училище, вие сте прехосали напраздно времето си! Затова четете, ученици! Четете, за да не останете слѣпи въ живота!

Зная, че вие сте още млади и не всички ще разберете моитъ думи. Но азъ ще бжда доволенъ, ако мога да почукамъ поне на две-три сърца въ тоя класъ, ще мисля дълга си изпълненъ, ако мога да вложа въ душитъ на малка частъ отъ васъ навика да четатъ полезни книги. Четенето е най-хубавия навикъ. Чрезъ него ние обикваме живота, влизаме съ радостъ и вѣра въ него и имаме надежда въ успѣхитъ си въ бждащето. Тоя навикъ е